

ANNO 1754. Vos autem praetera hortamur, & paterne monemus, ut in nominandis antedictis Ecclesiasticis viris...

§. 6. Praesentes demum litteras, & in eis contenta hujusmodi, nullo unquam tempore de subreptionis, obreptionis, aut nullitatis vitio, aliove quolibet, etiam quantumvis magno seu substantiali, aut solemnitate defectu, impugnari, retradari, aut ad terminos juris...

§. 7. Non obstantibus quibusvis reservatoriis & vocatoriis, aliisque Cancellariae Apostolicae regulis, nec non Universalium, Provincialium, ac Synodali Conciliorum generalibus, vel specialibus Constitutionibus & Ordinationibus, nec non dictae Ecclesiae Lucanae, etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis & consuetudinibus, etiam immemorabilibus: Privilegiis quoque, Inedictis, & Litteris Apostolicis eidem Ec-

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae acceptationis, incorporationis, absolutionis, concessionis, Indulti, horationis, decreti, & derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem &c. incursum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quinquagesimo quarto, septimo Kalendas Janii, Pontificatus Nostri Anno Quartodecimo.

J. Card. Pro-Datarius. D. Cardinalis Passioneus. VISA DE CURIA. J. C. Bolchi. Loco * Plumbi. J. B. Eugenius. Registrata in Secretaria Brevium.

LETTERA CIRCOLARE. Scritta ai Patriarchi, Arcivescovi, e Vescovi d'Italia, affinché col loro zelo Pastorale sempre più efficacemente procurino, che i Fedeli siano istruiti nelle cose della Fede.

BENEDICTUS PAPA XIV. Venerabilis Frater Noster, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

ESSENDOCI stato rappresentato da Persone da bene zelanti dell'onore di Dio, che sarebbe stata cosa ben fatta, qualora nelle nostre Basiliche Patriarcali di quelli che S. Giovanni in Laterano, di S. Pietro in Vaticano, di S. Maria Maggiore, si fossero stabiliti Ministri, che si fossero istruissero i penitenti, che dalla Dataria Apostolica si spediscono alle dette tre Basiliche per adempire in esse le opere servili e laboriose, che vengono loro prescritte, e che devono adempire, prima che ad essi si rilasci la Dispensa Matrimoniale, per ottenere la quale si sono portati a Roma; e che l'istruzione si riducesse a far loro fare una fruttuosa Confessione, ed a ricevere degnamente il Sacramento dell'Altare, il che loro pare viene prescritto dalla Dataria, oltre la visita delle sette Chiese, e l'ascendere le Scale Sante: Ed avendo Noi sopra ciò dati gli ordini opportuni, come si raccoglie da una Nostra Lettera Circolare scritta a Cardinali Arcipreti delle dette tre Basiliche sotto il giorno 18. Genajo di questo anno corrente; ed avendo avuti sicuri riscontri del zelo con cui alcuni Canonici, ed altri delle Basiliche, si sono accinti alla grande opera, travagliando indefessamente per l'esecuzione degli ordini dati; ne abbiamo avuta una straordinaria consolazione, e ne abbiamo rese di cuore le dovute grazie al Signor Iddio Autore di ogni bene.

§. 1. Non è stata però in tutto, e per tutto compiere, che piuta la Nostra consolazione, essendoci stato riferito, che nell'occasione de' Catechismi, che si vanno necessariamente per disporsi alla Confessione, si ritrovano bene spesso i Dispendiosi ignari de' Misteri della Nostra Santa Religione, parlando anche di quelli, che sono necessari necessitate Medii; e però incapaci di essere ammessi ai Sacramenti. Al qual gravissimo inconveniente benchè essi non manchino di porre gli opportuni rimedj colle necessarie istruzioni, non è però

pre-

Con ciò si fa sapere, che piuta la Nostra consolazione, essendoci stato riferito, che nell'occasione de' Catechismi, che si vanno necessariamente per disporsi alla Confessione, si ritrovano bene spesso i Dispendiosi ignari de' Misteri della Nostra Santa Religione, parlando anche di quelli, che sono necessari necessitate Medii; e però incapaci di essere ammessi ai Sacramenti. Al qual gravissimo inconveniente benchè essi non manchino di porre gli opportuni rimedj colle necessarie istruzioni, non è però

pre-

pre-

pre-

pre-

clesiae, illiusque Capitulo, & Canonis, ac Clero, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, ac irritantibus, & aliis decretis quomodolibet concessis, ac etiam iteratis vicibus approbatis, & innovatis; quibus omnibus & singulis, etiam de illis, eorumque tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua exquisita forma ad hoc servanda esset, tenores hujusmodi ac si de verbo ad verbum inserti essent, praesentibus pro sufficienter expressis habentes; illis alias in suo robore permanentis, hac vice dumtaxat, specialiter & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae acceptationis, incorporationis, absolutionis, concessionis, Indulti, horationis, decreti, & derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem &c. incursum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quinquagesimo quarto, septimo Kalendas Janii, Pontificatus Nostri Anno Quartodecimo.

J. Card. Pro-Datarius. D. Cardinalis Passioneus. VISA DE CURIA. J. C. Bolchi. Loco * Plumbi. J. B. Eugenius. Registrata in Secretaria Brevium.

ENCYCLICE LITTERAE XXXV.

Ad Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos Italiae, quibus hortamur, ut veteribus nova superaddant pastoralis sollicitudinis studia, aut Christianis in rudimentis Fidei instituantur, & erudiantur.

BENEDICTUS PAPA XIV. Venerabilis Frater Noster, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

CUM Religiosi quae, ac divini cultus promovendi Studiosi Viri ad Nos detulerint, optimum fore, si Nostris S. Joannis in Laterano, S. Petri in Vaticano, & S. Mariae Majoris Patriarcalibus Basilicis, certi constituerent Ministri, ad instruendos eos, qui a Dataria Apostolica in praefatis tres Basilicas ablegantur, ubi sese exercent iis servilibus operibus, quae ipsis imponuntur obseunda periciendarum, antequam iisdem concedatur matrimonialis impedimenti relaxatio, ad quam consequendam Romam advenire: eo autem hujusmodi institutionem dirigendam esse, ut rite utiliterque possent homines illi Sacramentali Penitentia abstergeri, & Altaris Sacramento digne fieri participes, quae duo, praeter Sacram ad septem Ecclesias peregrinationem, Salarumque Salarum ascensum, ab ipsis exposcit Dataria: Cumque ea de re oportuna ediderimus mandata, veluti perspicuum fit ex Nostris Litteris Encyclicis ad Cardinales praefatarum Basilicarum Archiepiscopos datis decimoquinto Kalendas Februarii labentis anni; nobisque exinde certo constiterit; quanto zelo nonnulli ex Canonis, aliisque Ecclesiasticis viris praefatarum Basilicarum, momentoso operi manum admoveverunt, alacri semper animo sollicitam mandatorum Nostrorum executionem urgentes; quoad quidem plane singulari perfundi Nos sensimus, totoque animo debitas summae bonorum omnium Auctori Deo gratias persolvimus.

§. 1. Haud tamen expleri animus gaudio potuit, cum subinde relatum ad Nos fuerit, hujusmodi homines, dum sacris instructionibus ad Confessionem Sacramque Communionem parantur, detegi saepe superius Mylteriorum Fidei, atque eorum etiam, quae necessitate medii noscenda sunt, ignaros, ideoque tales, qui Sacramentorum nequeant fieri participes, Cui quidem maximo malo quamvis memorati Ministri opportuna non negligant remedia adhibere adhibuit institutionibus; exinde tamen non fit, quin

pre-

pre-

pre-

pre-

pre-

pre-

PONT. A. XIV. praeter sollicitudinem & laborem, quem Evangelici illi Operarii agnovit sibi necessario subeundum, quemque lubenti animo perferunt, idipsum morem quodam non afficit dispensationem exposcentes, expectanteseque, qui dum paupertate vexantur, suisque manibus sibi victum quaerunt, quamcunque cupiunt Urbe excedere, in patriam reverti suas, optatoque sese jungere Matrimonio, cuius causa iter arripuerunt, publicaque, nec levis penitentiae incommoda non detraherent.

§. 2. Pontificatus Nostri initio, Encyclicas Litteras dedimus, quibus Venerabilium Fratrum Nostrorum zelo simul veluti addidimus, ut quae Christianae Doctrinae sunt rudimenta, & praecipua, in sua quisque Dioecesi explananda duraret, & addidenda. Dioecesanorum eorum Synodos legitimis vetustioribus ac recentioribus, novimus eas instructionibus & adhortationibus praefertat, nihilque in iis desiderari, quod ad planissimum Christianae Doctrinae tradendae opus perficiendum conducere videatur. Quapropter ex animo asserimus, persuasum nobis esse, inter ipsos reperiri plane neminem, qui Apostolico sibi concedito munere hac in re defuerit, & ignorantiam, in qua versari nonnullos ex suis Dioecesanis compertum est, haud quidem ipsis culpae, vel negligentiae vertendam, sed repetendam plane vel ex eorumdem subditiorum pervercia, qua, neglectis Superiorum mandatis, Christianae Doctrinae institutiones respuerunt, & ad exaudientium Dei Verbum pro concione explanatum raro, vel fortasse nunquam convenerunt; vel saltem ex hebeti nonnullorum ingenio in iis addicendis, quae docentur, vel denique ex quo Christianae Doctrinae rudimenta primis aetatis suae annis exeperint, ubi vero aetate illa excessere, nihil exinde fuerint solliciti ad ea loca accedere, ubi percommode ac fructuosius fortasse etiam potuissent obfirmata aetate percipere, quae ipsis puerilis fuerunt tradita, adeo ut hi paulatim redigantur ad conditionem ei omnino similem, in qua oberantur quicumque nec prima aetate edocti, nec Christianae Doctrinae institutionibus unquam interfuerint: Incommoda haec quidem sunt, quae quamvis obvenerint, obvianturque fortasse, curis omnibus per Venerabiles Fratres Nostros adhibitis, non exinde tamen Nos levant onere Encyclicis hifce Litteris eorum zelum iterato excitandi; nec ipsis propterea eximuntur, quin studia sollicitudinesque eo semper majores conferre debeant in ill, unde concreditarum sibi animarum sempiterna salus pendere dignoscitur.

§. 3. Neminem fortasse reperire inter vos, Venerabiles Fratres, cui perfectum penitus non sit, quantaliter peregerit S. Carolus Borromeus tum in ampla sua Dioecesi Mediolanensi, tum in universa Provincia, cui praerat Metropolitanus, ut proficuum tradendae Christianae Doctrinae methodum constitueret; quantoque pertulerit labores, ut religiosum hoc institutum firmiter constabileret: cumque animadvertisset, non eum cepisse ex tot laboribus fructum, quem exoptabat, haud despondit animum, sed veteribus novis superaddidit curas & sollicitudines, quemadmodum reprehenditur ex quinto Mediolanensi Synodo: Nos multam habemus diligentiam adhibuimus, ut omnes, & singuli Christianos in Fidei Christianae rudimentorum institutione erudirentur; sed cum parum Nos bucusque proficisse tanta in re cognovimus, negotii periculisque magnitudine adducti, haec praeterea decernimus: Satis namque fuit Sanctissimo Praesuli praesertim fieri vigentem indigentiam, ut iterum manum operi admoveeret, curas curis accumulando, parvipens omnibus, quae satis multa eumque peregerat; ad eum plane modum, quo Assyrionum Rex satis habuit, delatum ad se fuisse, ignorare gentes praecipua Dei: Nunciatamque est Regi Assyrionum, & dicitur: gentes, quas transulisti, & habitare fecisti in Civitatibus Samariae, ignorant legitima Dei Terrae; ut statim illo mitteret Sacerdotem, qui gentes illas Dei praecipua edoceret: Praecipit autem Rex Assyrionum dicens: Auerte illic unum de Sacerdotibus, quos inde captivos adduxisti, & habitet cum eis, & doceat eos legitima Dei Terrae: Come si legge nel lib. 4. de Re al Cap. 17.

§. 4. Nos itaque S. Caroli Borromei exemplum praesertim oculis habentes, quamvis omne hactenus studium impenderit atque sedulitatem, hortamur adhuc rogantes: si conve-

si conve-

si conve-

si conve-

si conve-

si conve-

si conve-

si conve-

però, che oltre il travaglio, e la fatica, che gli stessi Ministri riconoscono necessaria ed indispensabile, e che ben volentieri soffrono, ciò non amareggino i Dispendiosi, che essendo poveretti, e vivendo colle fatiche delle loro mani, non vedono l'ora di partire da Roma, e ritornare alle loro Patrie, e contrarre il Matrimonio, che bramano, e per cui hanno intrapreso il viaggio, e si sono sottoposti alla pubblica laboriosa penitenza.

§. 2. Nel principio del Nostro Pontificato spedimmo una Lettera Circolare, nella quale eccitammo il zelo de' Nostri Contrattelli sopra l'insegnamento della Dottrina Cristiana nelle loro Diocesi. Abbiamo veduti i loro Sinodi vecchi, e nuovi, ed abbiamo riconosciuto, che sono pieni di esortazioni, ed istruzioni, e che nulla vi manca di quanto è necessario per l'opera importantissima dell'insegnamento della Dottrina Cristiana. Perlocchè con tutta buona fede ci protestiamo, di essere persuasi, che non vi sia fra loro chi abbia in questo particolare mancato al suo Apostolico ministero, e che l'ignoranza ritrovata in alcuni de' loro Diocesani non sia provenuta, nè provenga da loro colpa, o negligenza; ma bensì o dalla ritrosia de' Sudditi nell'ubbidire agli ordini de' suoi Superiori, col non andare alla Dottrina Cristiana, e poche volte, o forse mai accollarsi a sentire la parola di Dio; o dall'incapacità di tal'uni di apprendere ciò, che s'insegna loro; o dall'essere stati ne' primi anni della loro età alla Dottrina Cristiana, senza più essersi curati di accostarsi a quei luoghi, ne quali avrebbero potuto comodamente, e forse con maggior profitto, intendere nell'età adulta quanto fu loro detto nell'età puerile, in tal maniera che si riducono ad uno stato in tutto, e per tutto simile a quello, in cui si ritrovano coloro, che nella età puerile non sono mai stati istruiti, nè sono stati mai alla Dottrina Cristiana: disordini tutti, che benchè forse sian legittimi, e sieguano, non ostanti le diligenze de' Nostri degni Contrattelli; non esentano però Noi dal peso di dovere con questa Nostra Lettera Circolare eccitare di nuovo il loro zelo; nè esentano Essi dal proseguire, e dall'accrescere le loro diligenze, in un punto, dal quale dipende l'eterna salute delle Anime alla loro cura commesse.

§. 3. Niuno forse vi sarà fra voi, carissimi Nostri Contrattelli, che non sia pienamente informato di quanto fece il gran S. Carlo Borromeo, non meno nella sua vasta Diocesi di Milano, che in tutta la Provincia, di cui era Metropolitanus, per stabilire un fruttuoso insegnamento della Dottrina Cristiana; quante, e quali furono le fatiche, che esso sopportò per ben fondare questo Santo Istituto: E quando Esso si avvide, che le fatiche fatte non avevano conseguito quel frutto, che Esso bramava, non si perdette d'animo, ma accrebbe diligenze a diligenze, come si deduce dal suo quinto Concilio Milanese: Nos multam habemus diligentiam adhibuimus, ut omnes, & singuli Christianos in Fidei Christianae rudimentorum institutione erudirentur; sed cum parum Nos bucusque proficisse tanta in re cognovimus, negotii periculisque magnitudine adducti, haec praeterea decernimus: Essendo bastato a quel gran Santo il sapere, che v'era il bisogno, per dovere operare in avvenire, aggiungendo diligenze a diligenze, nonostante quel molto, che insin all'ora aveva fatto; in quella guisa, che balò al Re degli Assiri l'aver avuto notizia, che le genti ignoravano i precetti di Dio: Nunciatamque est Regi Assyrionum, & dicitur: gentes, quas transulisti, & habitare fecisti in Civitatibus Samariae, ignorant legitima Dei Terrae; per spedivi subito un Sacerdote, che insegnasse a que' Popoli i precetti di Dio: Praecipit autem Rex Assyrionum dicens: Auerte illic unum de Sacerdotibus, quos inde captivos adduxisti, & habitet cum eis, & doceat eos legitima Dei Terrae: Come si legge nel lib. 4. de Re al Cap. 17.

§. 4. Conformandoci Noi a questo pratico insegnamento di S. Carlo Borromeo, non ostanti le diligenze in fin ad ora da voi praticate, vi esortiamo a fare nuove diligenze.

Col quale si sforzano i Vescovi a fare nuove diligenze.

Col quale si sforzano i Vescovi a fare nuove diligenze.

Col quale si sforzano i Vescovi a fare nuove diligenze.

Col quale si sforzano i Vescovi a fare nuove diligenze.

Col quale si sforzano i Vescovi a fare nuove diligenze.

Col quale si sforzano i Vescovi a fare nuove diligenze.

ANNO 1754 mo, pregandovi per le viscere di Gesù Christo, a non perdevi d'animo nella grande opera dell' insegnamento della Dottrina Cristiana. Fate, che ogni Parroco faccia ciò, che gli vien prescritto dal Sagro Concilio di Trento, ed anche da' vostri Sinodi: che s' insegni ne' giorni determinati la Dottrina Cristiana da' Maestri, e Maestre delle Scuole: che i Confeffori facciano il loro dovere, quando tal' uno si accosta al loro Tribunale ignorando le cose necessarie *necessitate Medii* per salvarsi, e che lo stesso si faccia anche da' Parrochi prima di congiungere in Matrimonio quelli, che vogliono maritarsi. S' inculchi a i Padri di famiglia, e Padroni delle Case, l' obbligo d' istruire e fare istruire i loro Figli, e Familiari nella Dottrina Cristiana: E nelle Diocesi, nelle quali è introdotta la disciplina, si prosegua, e dove non è introdotta, s' introduca, che prima, o dopo la Messa Parrocchiale, si dicano ad altra voce, ed adagiamente, dal Parroco stesso, gli Atti di Fede, Speranza, e Carità, ben composti, ripetendo il Popolo le parole del Parroco. Non si trascuri l' adempimento dell' obbligo, che ha il Parroco, se non di predicare ne' giorni festivi, almeno di esporre dall' Altare al Popolo l' Evangelio, e d' istruirlo de' Misterj principali della nostra Santa Religione, de' precetti di Dio, e della Chiesa, e di quanto è necessario per degnamente ricevere i Santi Sacramenti. Si battano le stesse pedate da' Predicatori, a quali si dia il salutare avvertimento di unire all' esortazione, l' istruzione, avendo gli Uditori bisogno dell' una, e dall' altra. Il metodo finalmente d' insegnare a i rozzi la Dottrina Cristiana viene additato da S. Agostino nel libro de *Catechizandis rudibus* al Cap. 10. ove dice, essere utilissimo quello delle famigliari interrogazioni, dopo aver fatta la spiegazione; ricavandosi dalla famigliare interrogazione, se chi l' ha udita, l' ha capita, e se per farla capire v' è bisogno d' altra spiegazione: *Interrogatione querendum est, utrum is, qui catechizatur, intelligat; et agendum pro ejus responsione, ut aut plarius, et enodatus loquamur, aut qua illis nota sunt, non explicemus latius &c. Quod si nimis tardus est, misericorditer succurrendus est, breviterque ea, qua maxima necessaria sunt, ipsi potissimum inculcanda.* Ilud non certo, che si farà sempre da voi più di quello, che con questa nostra presente Lettera Circolare vi aggiungiamo. Ed intanto con pienezza di cuore diamo a voi, Venerabili Fratelli, ed al Gregge alla vostra cura commesso, l' Apostolica Benedizione.

Datum ex Arce Caltri Gandulphi die 26 Junii 1754 Pontificatus Nostri Anno Decimoquarto.

CONFIRMANTUR

Decretum Congregationis Consistorialis, quo fuit declaratum sub Constitutione Innocentii PP. XII. super Capitulationibus Sede Vacante intis, comprehendenti etiam Monasteria & Collegia utriusque sexus, necnon eadem Constitutione prohiberi quascumque pactiones, & Capitulationes, etiam per se honestas & licitas.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

PASTORALIS regiminis sollicitudo ex alto Nobis immerentibus commissa exigit, ut non solum curemus novas leges, si quando rerum conditio, aut necessitas postulat, concedere; sed etiam ea, quae a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostri provide ac salubriter constituta sunt, Apostolicae confirmationis robore communitur.

§. 1. Alias siquidem a Congregatione rebus Consistorialibus praeposita emanavit Decretum tenoris sequentis, videlicet: Cum san. mem. Innocentius PP. XII. per Constitutionem editam die 22. Septembris 1695. quae incipit *Ecclesiae Catholicae*, innovatis etiam pluribus aliorum Praedecessorum Pontificum sanctionibus, districte interdixerit, ne, occurrente Ecclesiarum, sive Monasteriorum quorumvis vacatione,

Decretum Congreg. Consistor. re. fertur.

Pont. Carta in is. em. firmendis quae providae sunt constituta.

gantes vos per Jesu Christi viscera, ne in tanto opere tradendi Christianae Fidei rudimenta, animum despondatis. Hoc agite, ut Parochorum quisque, quae Sacro Tridentino Concilio, quae vestris Synodalibus statutis jubentur, sedulo exequatur: ut statim diebus Scholarum Magistris, & Magistras, Doctrinam tradant Christianam: ut Confeffarii, quae muneris sui sunt impleant, quoties quisquam se ipsorum Tribunali sistit, ignorans quae *necessitate medii* sunt ad salutem necessariam; id ipsumque praestent & Parochi, antequam Sponsos Matrimonio conjugant: Patres familias, atque domorum Heri, serio moneantur de imposita sibi obligatione erudiendi per se, erudiendosque curandi Christianae Doctrinae praecipuis filios, suosque familiares: quibusque in Diocesis receptus est, servetur, cureturque recipiendus, ubi haecenus non obtinuit, usus, juxta quem, ante, vel post Parochialem Missam, elata voce, per ipsumque Parochum recitentur Fidei, Spei, & Charitatis actus recte compositi, populo interim Parochi verba iterante. Nec etiam negligatur incumbens Parochi onus, quo festis diebus, nisi concionem ad populum habere, certe quidem ex Altari Evangelium ei explanare, ipsamque praecipua Sanctae Religionis Nostrae Mysteria, Dei praecipua, & Ecclesiae, ac quicquid demum opus est, ut Sacramentorum digne particeps, fiat, edocere tenetur. Vestigia haec sedentur quoque Concionatores, quibus salutare illud iterum monitum, ut adhortationibus institutionibus adjungant, quandoquidem utriusque indigent Auditores. Denique quoniam sit optima methodus in rudibus hominibus Christiana Doctrina erudiendis, indigitatur a S. Augustino in libro de *Catechizandis rudibus* cap. 10. ubi inquit, proficuum praeter ceteris eam esse, quae post explanationem, famigliare insituantur interrogaciones; ex famigliari quoque interrogacione compertum sit, an quae quisque audivit, mente perceperit, vel an potius iterata explanatione opus sit, ut alieno capti res subjiciatur: *Interrogacione querendum est, utrum is, qui catechizatur, intelligat; et agendum pro ejus responsione, ut aut plarius, et enodatus loquamur, aut qua illis nota sunt, non explicemus latius &c. Quod si nimis tardus est, misericorditer succurrendus est, breviterque ea, qua maxima necessaria sunt, ipsi potissimum inculcanda.* Ilud nobis persuasum est, fore, ut longe plura ipsi persequamini, quam Encyclicis hinc Lettera Nostri vobis indigitamus. Interim vobis, Venerabiles Fratres, concreditoque sollicitudini vestrae Gregi, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum ex Arce Caltri Gandulphi die 26 Junii 1754 Pontificatus Nostri Anno Decimoquarto.

pactiones ullae, sive capitulationes, aut concordata, aut statuta, adversus Sacrorum Canonum, & Apostolicarum Constitutionum dispositionem, ab iis, ad quos vacantur, personarum praeciendiarum electio pertinet, ante electionem, vel postulationem fieri, & ubi nihilominus inita fuerint, ea prorsus irrita, & invalida, nec observanda esse, etiam si juramento munita fuissent, declaraverit, & decreverit; quae vero post electionem seu postulationem fieri contingeret, ea ad Romanum Pontificem deferri, ejusque judicio subici, suscipienda interim eorum executione, donec a Sede Apostolica impetrata fuerit confirmatio, praecipit, prout in memorata Constitutione uberius continetur; dubitatum vero fuerit, primo, an sub ea comprehendantur etiam Monasteria seminarum, vel Capitula, seu Collegia, quae juxta nonnullarum Provincialium consuetudinem, sunt mixta ex maribus & feminis, sub unius Abbatis seu Praepositi, sive Prioris regimine; secundo, an praedicta Constitutio esse etiam afficiat pactiones, quae in Ecclesiarum, vel Monasteriorum ipsorum utilitatem cedunt, vel quae alioquin, si per se spectentur, non judicantur illicitae.

§. 2. Hinc ad tollendas hujusmodi dubitationes, & animarum pericula tutius submovenda, Congregatio particularis Consistorialis, a Sanctissimo Domino Nostro deputata, censuit, si Sanctitati Suae videbitur, declarandum, & decernendum, sub praemissa Constitutione Innocentii XII. ejusque omnibus praescriptionibus, etiam quoad inflictas poenas, omnino comprehendenti etiam Monasteria, vel Capitula, seu

Pro meth. docendi Doctrinae Christianae, probatur usus interrogacionis post explanationem.

Quae vero post elect. factae fuerint, subici. Rom. Pontifici.

Innoc. PP. XII. Constit. verat Sede vacante qua. electiones Capitulationes contra Sacros Can. ante electionem initas.

Dat. 26 Junii 1754 Pont. An. 14.

NE CHRISTIFIDELES

ANNO 1754. XXXVII.

Sub Turcarum ditione versantes, ad occultandam Christianae Religionis professionem, Mahumetana Nomina sibi imponant, iisque se compellari patiantur.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis & Episcopis, necnon dilectis Filiis Parochis, & Missionariis, Provinciae Albaniae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Quod Provinciale Concilium Albanum Provinciae vestrae, Venerab. Fratres, Dilecti Filii, Anno MDCCIII. sub fel. rec. Clemente Papa XI. Praefessore nostro celebratum, inter cetera, Canone tertio sanctissime statuerat, nimirum ne Turcica, seu Mahumetana Nomina, sive parvulis, sive adultis in Baptismate imponerentur; neve Christifideles Turcici, seu Mahumetani Nominibus, quae nunquam sibi imposita fuerant, ob quamcumque vel tributorum exemptionem & immunitatem, vel liberi commercii commodum, vel evitandarum poenarum causam, se nuncupari paterentur: id ipsum, inter cetera, Nos quoque commendantes, confirmavimus, ac servandum praecipimus in nostra Encyclica Epistola, cujus initium est: *Inter omnia*, pro Regno Serviae, & finitimis Regionibus, super pluribus Religionis ac disciplinae capitulis die XI. mensis Februarii Anno MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto edita. Providum igitur, ac salutare ejusmodi statutum ab Antecessoribus vestris tanta cum sapientia & religione conditum, & tamquam luculentum Catholicae Fidei, sincerique vestrae Christianae pietatis exemplum, alii ad imitandum & omnino custodiendum a Nobis districte praecipimus, quemadmodum in Provincia vestra majorem gloriam & existimationem, majoremque consequenda aeternae animarum salutis utilitatem ita si negligi forte contingat, in majus ejusdem vestrae Provinciae dedecus, apertamque animarum discrimen redundare videtur.

§. 1. Nos autem, qui ab usum illum in praedicta Epistola nostra tamquam turpem Christianae professionis occultationem ad infidelitatem accedentem pronuntiavimus, maximo cum Pontifici animi nostri moreore accepimus, quod quamplurimi istius Provinciae, posthabita aeternae salutis ratione, eadem Turcica, sive Mahumetana Nomina usurpare pergant, non solum ut a tributis & oneribus illis quae Christifidelibus imposita sunt, vel imponi saepe contingit, immunes & liberi sint & habeantur, verum etiam ut tam ipsi, quam eorum Parentes, a Mahumetana secta apostatasse minime credantur, nec poenis hac in re infligendis multentur. Haec enim omnia, est, fides Christi in corde tenetur, fieri tamen nequeunt, sine Mahumetis errorum simulatione, sinceritati Christianae contraria; quae mendacium in re gravissima continet, & virtuale fidei negationem, maxima cum Dei injuria, Proximique scandalo, includit. Unde oportuna etiam praebetur Turcis ipsis occasio, Christifideles omnes, tamquam hypocritas & deceptores existimandi, atque adeo jure ac merito persequendi.

§. 2. Accedit praeterea ad morem, doloremque nostrum magis magisque augendum, quod nonnulli ex Vobis ipsis, Venerabiles Fratres, atque ex Vobis quoque, Dilecti Filii Parochi & Missionarii, ad tam privatam ac detestabilem simulationem nihil animadvertentes, immo conniventes, atque inanius ad excusandas excusationes in peccatis rationum momentis adducti, eos Christifideles curae vestrae creditis, qui suspecta Turcica, seu Mahumetana Nomina assumunt, iisque vocari student, ad Sacramentorum participationem, sine ullo profluo conscientiae angore, & publica cum honorum Christifidelium offensione, admittere non vereantur.

§. 3. Hinc est, quod Nos, qui ex injuncta Nobis omnium Ecclesiarum sollicitudine, ac summa Sacrosancti Apostolatus procuracione, Christianos omnes interdici-

PONT. A. XIV. Collegia mixta ex utriusque sexus personis, regimini, vel jurisdictioni unius Abbatis, seu Praepositi, sive Prioris subjectis, ac de ejusmodi etiam Monasteriis, Capitulis, sive Collegiis praefatam Constitutionem esse intelligendam, prout ac si de iis quoque expressa, & specialis mentio habita fuisset: Adeoque pactiones, Capitulationes, concordata, seu statuta quaecumque hujusmodi, occasione electionis personarum praedictis Monasteriis, sive Capitulis, & Collegiis praepositorum, tum facta, tum quae deinceps fieri contingeret, tametsi interposita iurisdictioni religione roborata, dignas, moxque idoneas, quae assentiri forsitan reculantur iis pactionibus, quibus aliae minus idoneae, ad obtinendum electionis commodum, annuerent; similiter declarandum, & decernendum censuit, memorata Constitutione affici eas etiam pactiones, ante electionem, vel postulationem initas, quae caeteroquin Ecclesiae ipsis, vel Monasteriis utiles sint, vel quae intrinsecus, & per se consideratae, nullam mali suspensionem redeolant, sed quae ideo male sunt, quia jure humano, & per Sacros Canones, sive Apostolicas Constitutiones, ac praesertim illam Innocentii XII. interdicunt. Quo vero ad eas, quae post electionem vel postulationem fieri contingerent, servandam jidem esse memoratam Innocentii XII. Constitutionem, ut scilicet illae statim ad Summum Pontificem deferantur, & Sedis Apostolicae judicio subiciantur, suspensa interim earum executione, donec ab eadem Sancta Sede, sine cujus auctoritate nihil omnino in similibus pacifas est, confirmationis robur in totum, vel in partem obtineant. Facta autem per me infra scriptum praefatae Congregationis Secretarium de praemissis relatione Sanctissimo Domino Nostro, ejusdem Congregationis sententiam Sanctitas Sua approbavit; atque ita ab omnibus, ad quos pertinet, perpetue, & inviolabiliter servari, & judicari mandavit, cum omnibus etiam derogationibus praefatae Constitutioni Innocentii XII. inferitis; nec non Literas Apostolicas in forma Brevis super praesentis Decreti confirmatione, & approbatione expediri iussit.

§. 3. Praeterea, cum valde Ecclesiastica disciplinae interit omnem ambitiose cupiditati aditum praeccludere, ac providere, ne ullo modo etiam indirecte, laesa remaneat libertas eligendi personis magis dignas, moxque idoneas, quae assentiri forsitan reculantur iis pactionibus, quibus aliae minus idoneae, ad obtinendum electionis commodum, annuerent; similiter declarandum, & decernendum censuit, memorata Constitutione affici eas etiam pactiones, ante electionem, vel postulationem initas, quae caeteroquin Ecclesiae ipsis, vel Monasteriis utiles sint, vel quae intrinsecus, & per se consideratae, nullam mali suspensionem redeolant, sed quae ideo male sunt, quia jure humano, & per Sacros Canones, sive Apostolicas Constitutiones, ac praesertim illam Innocentii XII. interdicunt. Quo vero ad eas, quae post electionem vel postulationem fieri contingerent, servandam jidem esse memoratam Innocentii XII. Constitutionem, ut scilicet illae statim ad Summum Pontificem deferantur, & Sedis Apostolicae judicio subiciantur, suspensa interim earum executione, donec ab eadem Sancta Sede, sine cujus auctoritate nihil omnino in similibus pacifas est, confirmationis robur in totum, vel in partem obtineant. Facta autem per me infra scriptum praefatae Congregationis Secretarium de praemissis relatione Sanctissimo Domino Nostro, ejusdem Congregationis sententiam Sanctitas Sua approbavit; atque ita ab omnibus, ad quos pertinet, perpetue, & inviolabiliter servari, & judicari mandavit, cum omnibus etiam derogationibus praefatae Constitutioni Innocentii XII. inferitis; nec non Literas Apostolicas in forma Brevis super praesentis Decreti confirmatione, & approbatione expediri iussit.

P. Cardinalis Corradinus.
Dominicus Rovera A. S. Congreg. Secretarius.

Loco Sigilli.

§. 4. Hujusmodi autem tam providum, ac salubre Decretum, quo firmius subsistat, & servetur exactius, tenore praesentium, Apostolica auctoritate approbamus, & confirmamus, ac de novo, quatenus opus sit, statuimus, & innovamus, atque illud ab omnibus quoscumque ordinis, gradus, status, ac dignitatis, in perpetuum servari, & custodiri praecipimus, & mandamus: decernentes, eadem praesentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus & per omnia plenissime suffragari, siquae in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, iudicari, & definiti debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quorumquavis auctoritate scienter, vel contrariter contigerit attentari: quibuscumque in contrarium facientibus non obstantibus.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XV. Julii MDCCCLIV. Pontificatus Nostri Anno Decimoquarto.

D. Cardinalis Passioneus.

Moc. Decr. Apostol. auct. dicitur. 1060. 24.

Et illius perpetue firmitati confirmari non obstantibus quibuscumque.

Dat. die 25. Julii 1754. Pont. XIV.

Et an etiam non illicitae pactiones prohib. Congreg. sacrosanctae. Mon. seu Coll. praedicta comp.

Iterata decreta quibus verum Christiand. quascumque ob causam Mahumetana nomina assumunt.

Borum quippe usas mendacium in re gravissima, & virtuale fidei negationem contineat.

Unde nullatenus recedat.

Nova Sanctioe damnatae, ac sancti Apostolatus procuracione, Christianos omnes interdici-

ANNO 1753. in viam salutis reducere, eosdemque puros, sinceros, in spiritu & veritate ambulantes, & absque macula, Deo exhibere tenemus, postquam Venerabiles Fratres nostros Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales contra Hæreticam pravitatem generales Inquisitores super hac re audivimus, de eorum consilio, primum quidem laudatum Concilii Albani vestræ Provinciæ Canonem renovantes, Apostolica auctoritate nostra tenore presentium confirmamus, & districte servandum mandamus; necnon memoratæ Ecclesiæ nostræ decreta ad vestram quoque Provinciam auctoritate & tenore paribus extendimus, & servanda itidem præcipimus: Deinde districte pariter prohibemus, ne quilibet ex Christianidelibus, quocumque casu vel prætextu, aut in quibusvis excogitabilibus circumstantiis, eadem Turcica, seu Mahumetana Nomina, ut Mahumetani credantur, assumere audeat.

§. 4. Porro, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Vos rogamus & in Domino hortamur, ut serio animo ministerium vestrum, & districte Supremo Pastorum Principi Jesu Christo Eterno Judici rationem de commissis unicuique vestrum ovibus a Vobis reddendam considerantes, & ipsi curetis per bona opera vestra certam electionem vestram facere, & minime omittatis, (quod sine gravissima incuriæ, negligentique vestræ culpa accidere non potest) eosdem Christianidelibus Provincie vestræ arguere, obsecrare, & increpare in omni patientia & doctrina, ut conversationem suam inter Gentes habentes bonam, in omnibus seipso præbeant exemplum bonorum operum, ut ii, qui ex adverso sunt, vereantur, nihil habentes malum dicere de ipsis, quasi male factoribus, qui turpis lucri causa aliud in ore, aliud in corde gerant. Quod si qui admonitionibus vestris & præceptis nostris non acquiescant, ad Apostolicæ disciplinæ normam, virga compefci debent, & circa ipsos Albanensis Synodi vestræ, & districte Epistolæ nostræ, sanctiones & pœnæ omnino exequendæ sunt, quibus in vita Sacramentorum, & post mortem, si impetentes decesserint, suffragiorum incapaces declarantur. Quas quidem pœnas iterum, quatenus opus sit, innovamus & infligimus, & debite executioni a Vobis mandandas volumus, & injungimus. Hoc autem nemini ex Vobis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, datum esse debet; quoniam nisi abundaverit iustitia vestra plusquam Schismaticorum & Hæreticorum, quorum tamen nullus Mahumetanus Nomen assumere presumat, non intrabit in Regnum Cœlorum.

§. 5. Illos denique, qui ex Mahumetanis Christiani sunt facti, vel qui illorum sunt filii, si de sua in Fide constantia diffidant, vereanturque, ne si Turcica deponant nomina, Dominantium pœnas incurant, eisdemque subire formident, serio admonentur, ut omnino regiones illas occulte deserant, & ad Terras Christianorum accedant, atque confugiant, in quibus & Deus, qui dat escam omni Carni, & Fidelium Caritas minime ipsis deerit; maxime si Episcoporum commendatitiis Epistolis muniantur. Interim Vobis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Apostolicam Benedictionem, quam a quolibet Venerabili Fratre Antistite in sua Diocesi Christianidelibus Orthodoxis nostro nomine impendi volumus, peramanter elargimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die prima Augusti MDCCCLIV. Pontificatus Nostri Anno XIV.

ECCLIASTICIS

Omnibus Ritus Slavo-Latini præcipitur ut in Missis & Divinis Officiis Slavam litterale idioma cum characteribus Hieronymianis retineant, & Missalibus, Breviariis &c. utantur typis Congregationis Propagandæ Fidei editis.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

EX pastoralis munere, quo Romani Pontifices Catholicæ præstant Ecclesiæ, eamque moderantur,

etiam

Tob certis Spiritibus pœnis, quorum executione Episcopus committitur

Diffidentes de sua in Fide constantia ad Christianorum terras secesserint, horantur.

Dat. die 1. Aug. anno 1754. Pontif. anno 14.

Pontificis sollicitudo, ne novitates & abusus in Sacros Ritus introgant.

consequuntur Prædecessores Nostri vigilem curam, ut, in Sacris peragendis, suos unaqueque Natio legitime investitus Ritus Religiose custodiat, ejusque idiomatis uniformitatem retineat, quo illius respectu Majores in Missæ Sacrificio, Divinique Officii usi dignoscuntur; prohibentes ne quid a prisca lingua, vulgaribus licet dicendi formalis immutata, deflectatur, omnemque adhibentes operam, ut abusus procedentibus temporibus insolentes eradicaent.

§. 1. Cum itaque ex fide dignorum testimonio acceperimus, in Sirmo Slavo-Latinum, quam felicis recordationis Prædecessor Noster Joannes Papa VIII. fideli ac religiose Nationi Illyricæ, una cum idioma, quod nunc Slavam litterale appellant, & characteribus: quos Hieronymianos dicunt; adhibendum concessit, & successivis temporibus recolendæ memoriæ Prædecessores pariter Nostri Urbanus VIII. & Innocentius X. dum Missale, & Breviarium eodem idiomate, & characteribus, excudenda typis traderentur, iteratis vicibus confirmantur, nonnullos interepere abusus, Apostolicæ Sedis intentionibus, institutisque contrarios, perniciosam aliquorum libertate, qui audent Missas, insertis Orationibus & precibus Slavo vulgari sermone conscriptis, componere; Initium quoque Evangelii secundum Joannem: & Psalmum *Lavabo*, eadem vulgari lingua, latinisque characteribus impressa, nulla desuper a Nobis sacrate, & approbatione præobtentâ, sibi, aliisque Sacerdotibus legenda proponere: Idcirco ne hujusmodi abusus, qui eandem Ritum miscere ac turbare facile possent, latius progrediatur; postquam aliis Nostri editis Constitutionibus, nimirum quinquagesima septima, cui initium *Est pastoralis*, & octogesima septima incipiente *Demandatum caluit*, quæ extant in Bullarii Nostri Tom. 1. p. 167. & 290. Græcorum Rituum conservantibus, & integritatis, pro Italo-Græcorum, & Græco-Melchitarum Nationibus, abunde providimus; eandem nunc sollicitudinis Nostre curam ad Illyricam Nationem convertentes, supremam, qua fungimur Apostolica auctoritate, volumus, præcipimus, atque mandamus, ut Ecclesiasticos omnes & Sacerdotes Seculares, quam cujuscumque Ordinis, aut Instituti Regulares, qui Ritum Slavo-Latinum profitentur, in Augustis Altaris Sacrificio, & in horis Canonici, aliisque divinis Officiis persolvendis ac obaudiendis, Missalia, Tabellas, & Breviaria characteribus Hieronymianis impressa typis Congregationis Propagandæ Fidei, quæque impofterum hujusmodi imprimantur, non sine prævisi opportunitis revisionibus, & approbationibus, aliisque diligentibus hancque adhibitis, & deinceps adhibendis a Viris doctis, & Slavo-Latinum idioma, ac Hieronymianos characteres apprime collentibus, quemadmodum per plura antea facta sæcula ab Illyrico Clero servatum studiose fuit, ita deinceps omnino adhibere debeant, & teneantur: utque in posterum nemo ex prædicto Clero, in Missis celebrandis, aut in divinis Officiis persolvendis, Orationes & Præces, quæ nostræ, & Apostolicæ Sedis auctoritate examinatae non fuerint, & approbate, recitare, aut quoquo modo adhibere audeat, seu præsumat.

§. 2. Quocirca Venerabilibus Fratribus Nostri Archiepiscopis, & Episcopis, in quorum Diocesi Ritus Slavo-Latinus viget, committimus, atque injungimus, ut pro zelo & sollicitudine, qua tenentur creditis sibi Ovibus præesse, & Sacrorum Ecclesiæ Rituum integritati advigilare, sedulam exactamque hujusmodi Nostre voluntatis, ac districte præcepti executionem curent, atque urgeant, ac novitates omnes, irreptosque quoslibet abusus eliminant, adhibitis efficacioribus remediis a Sacris Canonibus in persequendis & refractariis indidit; familia vero successivis temporibus attentari minime patiantur.

§. 3. Decernentes has Nostras Litteras, & in eis contenta hujusmodi, semper & perpetuo firma, valida, & efficacia existere & fore, suisque plenariis & integros effectus fortiri & obtinere, & ab illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, inviolabiliter observari debere: sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, horumque Congregationes, necnon Apostolicæ Sedis Nuntios, & quovis alios quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & sancturos, sublati eis, &

etiam

Ritus Nationis Illyricæ concessus Jo. VIII.

Interv. plurimorum interpresibus

Quibus prævisis, uti notis, quædam hujusmodi committuntur.

Quorum Archiepiscopus, Episcopus, &c.

Decreta præmissorum hujusmodi.

PONT. A. XIV. eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate & auctoritate, judicari, & definiti debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerint tentari.

§. 4. Non obstantibus contrariis quibusvis, etiam in Synodalibus forsan, aut Provincialibus Conciliis quævis Constitutionibus, aut Decretis; Privilegiis quodvis, & Indultis eidem Nationi Illyricæ, ejusque Ecclesiis, atque Præsulibus, quavis etiam Apostolica auctoritate concessis, ac iteratis vicibus confirmatis, & innovatis, ac usibus, styliis, & consuetudinibus quantumvis diuturna observantia firmatis; quibus omnibus, & singulis, tenore presentium, & ad præmissum effectum, specialiter & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 5. Volumus autem, ut eorumdem presentium Litterarum transumptis fidei exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem proflus fides adhibeatur, quæ ipsis presentibus adhiberetur, si forent exhibite, vel offensæ.

§. 6. Nulli ergo hominum liceat paginam hanc Nostre Declarationis, inhibitionis, præcepti, mandati, commissionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quinquagesimo quarto, octavo Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno Quartodecimo.

D. Card. Passioneus.
J. Card. Pro-Datarius.
VISA DE CURIA.
J. C. Boschi.
Loco + Plumbi.
J. B. Eugenius
Registrata in Secretaria Brevium.
Publicata die, 9. mensis Novembris. 1754.

XXXIX. QUINQUEECLESIIENSIS

Episcopus, ejusque successores, perpetua Pallii usus, ac præstantiæ Crucis concessione donantur, sub certis modis ac conditionibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Romanus Pontifex in Beati Petri Sede ad universæ Ecclesiæ regimen a Deo constitutus, dum Apostolicæ benignitatis favores inferiorum Ecclesiarum Præsulibus circumspicte liberalitate distribuit, non modo supremam illam exercet potestatem, quam sibi veluti hereditate relictam agnovit a Beatissimo Apostolorum Principe, a quo, ut Sanctus Innocentius inquit, *Episcopatus ipse, & tota auctoritas nominis hujus emersit*; sed illud præterea efficit utad, et animarum Pastores sacris honoribus aucti, majorem sibi a subiectis Populis reverentiam concilient, atque ita uberioris spiritualis sollicitudinis suæ fructus ex eorum docilitate & obedientia percipiant.

§. 1. Porro inter extimia sacræ dignitatis decora, quæ ab Apostolica Sede diversis per Orbem Ecclesiis, etiamque Antistitibus, indulgeri consueverunt; & Sacri Pallii usus, & jus præferendi Sanctissimæ Crucis signi, merito numerantur. Quorum primum illud, materiae quidem simplicitate, ipsaque sui specie exiguum, sed Pontificæ Benedictionis munere, & mysteriorum significatione pretiosum, e sanctiori Ecclesiæ Thesauro, nimirum ex Veneranda Beati Petri Apostoli Confectione desumptum, certis dumtaxat, tributis insignium Ecclesiarum Præsulibus, iidemque enixe postulantibus, & pe-

Bull. Rom. Bened. XIV. Tom. IV.

culiarem obedientiam & fidem Romano Pontifici, solemnissimis iuramentis interpositione, sponte dedit; Ut, sicut olim Dominus noster Jesus Christus, ovium suarum curam eidem Beato Petro committens, conditionem posuit dicens: *Si diligis me, pascere Oves meas*; Ita non aliis præstantiora hæc Pastoralis Officii insignia tradantur, quam qui Apostolicæ Sedi subjectionis debitæ signa persolvant, quæ ipsos cum Beato Petro tamquam membra de membro habere, & Catholicæ capituli unitatem servare declarent.

§. 2. Erectæ autem Crucis delatio, Salvatoris nostri, cuius legatione fungimur, humilitatem pariter, & potentiam declarat, atque ita intantum animos allicit ad illius excipiendæ præcepta, qui exaltatur a terra, omnia traxit ad se ipsum, ut simul etiam prævaricatores admoveat, hoc idem Crucis signum in Cælo fore, quod Dominus ad judicandum Orbem Terræ in splendore Majestatis advenit. Quæ quidem Indulta, licet olim solis Apostolicæ Sedis Vicariis concedi consueverint, deinde vero omnium Ecclesiarum Metropolitanarum Præsulibus communicata, ad Minores autem Ordinis Antistites, nimirum ad simplices Cathedralium Sedium Episcopos, nequaquam extensa fuerint; nihilominus omnium sæculorum monumenta testantur, eadem præclaris quibusdam Ecclesiarum Pastoribus, etiam Metropolitanico jure & potestate carentibus, ex Apostolicæ Sedis indulgentia, nunc personali privilegio peculiaribus ipsorum meritis debito, nunc autem perpetua concessione, ad illustrium Ecclesiarum splendorem augendum, cumulatundumque, tributa fuisse.

§. 3. Cum itaque Ecclesiæ Quinqueeclesiensis, Provincie Strigoniensis, in Hungariæ Regno constituta, Sancti Stephani I. quondam Hungariæ Regis pia liberalitate fundata atque dotata, & tam in Ecclesiastica Hierarchia, quam in prædicti Regni Ordine multis nominibus clara, & illustris, hac olim prærogativa, de tempore recol. mem. Innocentii Papæ III. Prædecessoris nostri gavisa fuisse dignoscatur, ut illius Episcopus, ex Romani Pontificis concessione, Pallio uteretur, quod constat ex ejusdem Innocentii Papæ literis solatis in Cap. *Quam in Jurvetur, de præsumptionibus*; Et licet aliquorum opinione, eorum probabilior sententia videatur, qui Indultum ejusmodi tunc existentis Episcopo dumtaxat, non autem illius Successoribus tributum fuisse putant, quum tamen major Canonistarum, aliorumque Scriptorum numerus, privilegium ipsam Ecclesiæ Quinqueeclesiensis, ejusque Episcopi, pro tempore existentibus concessum, nec nisi ob lacrymabiles ejusdem Ecclesiæ vicissitudines, quæ sub gravissimo Turcarum jugo diu oppressa jacuit, amissum fuisse arbitretur; Hinc factum est, ut plures ejusdem Ecclesiæ Episcopi, dum illius statum Apostolicæ Sedi præscriptis temporibus de more referrent, & opportuna suis rebus postulata proponerent, ad prædicti privilegii usum se se reintegrari petierint. Quod cum etiam nuper existens Quinqueeclesiensis Episcopus in sua relatione, quam anno 1748, per occasionem vilitationis Sacrorum Liminum, ad Nos & Apostolicam Sedem transmisit, atque iterum Ven. Fratres Georgius Modernus ejusdem Ecclesiæ Antistites, existens præcibus postulaverint; eorum autem votis Carissima in Christo Filia Nostra Maria Theresia Hungariæ & Bohemiarum Regina Illustris, in Romanorum Imperatricem Electam gravissimum supplicationis suæ suffragium adjunxit; Nos, attentis præmissis, & tam devotionis nostræ affectum erga memoriam Beati Regis ejusdem Ecclesiæ Fundatoris de Catholica Fide & Religione optime meriti, quam paternæ voluntatis nostræ studium, erga ipsam Mariam Theresiam Reginam & Imperatricem Electam, cujus egregia ad hunc diem extiterunt in Nos, & Apostolicam Sedem officia, amplius declarare volentes, præfati etiam Georgii moderni Quinqueeclesiensis Episcopi zelum atque virtutes justa æstimatione pensantes, eundemque a quibusvis suspensionibus, & interdictionibus, &c. censentes: eidem Georgio Episcopo, ut ipse & ejus Successores Ecclesiæ Quinqueeclesiensis Præsules pro tempore existentes, de cetero perpetuis futuris temporibus Sacrum Pallium in solemnitatibus & functionibus in Pontificali Romano descriptis, induere, & gestare, ac etiam Crucem ad instar Archiepiscoporum ante se elevari & gestari facere, in dicta Quinqueeclesiensi Civitate & Diocesi dumtaxat, & ceteris tantum non alibi omnino, sive in cæteris Diocesiibus, si modis ac

Quinqueeclesiensis Ecclesiæ creditur ac dignitas.
Hujusmodi Indultum illi personale.
Perpetua abbas.

Interatque Quinqueeclesiensis Episcopi & Regine Hungariæ & Bohemiarum Imperatricis Electæ præces.
Quorum obsequio memoriam, & Beati Stephani Fundatoris & Apostolicam Sedem officia, amplius declarare volentes.

Quorum obsequio memoriam, & Beati Stephani Fundatoris & Apostolicam Sedem officia, amplius declarare volentes.

Perpetua Indultum illi personale.
Quinqueeclesiensis Episcopi & Regine Hungariæ & Bohemiarum Imperatricis Electæ præces.
Quorum obsequio memoriam, & Beati Stephani Fundatoris & Apostolicam Sedem officia, amplius declarare volentes.

Perpetua Indultum illi personale.